

РЕШЕНИЕ

№ 240

гр. Пловдив, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов

Членове: Иван Хр. Ранчев

Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Стоянова
в присъствието на прокурора Марин Дишлянов
като разглежда докладваното от Веселин Г. Ганев Въззивно частно наказателно дело № 20235000600546 по описа за 2023 година

Производство по чл.17 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативни санкции /ЗПИИСРРПУНПМАС/

Постъпила е жалба от осъдения Х. Д. Ф. чрез защитника му адв.К. Н. против решение № 214/21.11.2023г., постановено по ЧНД № 537/2023г. по описа на Окръжен съд- Хасково, с което е призната Присъда на Окръжен съд – А. №467/22.11.2022 год. по дело № 2733/2021, с която българският гражданин Ф. Х. Д., ЕГН ***** е осъден на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 /три/ години, чието изтърпяване е отложено условно под надзор за период от 3 /три/ години с приложение през същия период на пробационни мерки, както следва: да се явява пред пробационната служба на А.; да приема посещения на пробационен служител; да уведомява предварително за смяна на жилището си и за всяко пътуване което надвишава 5 дни; да уведомява за промяна на работното си място; да предоставя информация и документи, които позволяват контрол върху средствата за препитание; да посещава програма за социална реинтеграция; да полага общественополезен труд в общинския съвет на кметство А. или комуна В., окръг А. за период от 60 дни и постановено нейното изпълнение чрез адаптиране на наложените през изпитателния срок, изтичащ на 31.01.2026г. пробационни мерки, като му е наложена пробационна мярка по чл.42а ал.2 т.1 от НК, а именно

„задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок до 31.01.2026г. при периодичност два пъти седмично.

В жалбата са изложени подробни съображения за неправилността и незаконосъобразността на решението, поради което моли да се отмени и се откаже признаване и изпълнение на присъдата на Окръжен съд – А., Република Румъния. Алтернативното искане е за изменение на обжалваното решение като се замени пробационната мярка „задължителна регистрация по настоящ адрес“ с друга, а именно „включване в курсове за професионална квалификация“ по чл.42а ал.2 т.4 НК.

Според представителя на Апелативна прокуратура- Пловдив жалбата е неоснователна.

Пловдивският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните, приема за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Производството пред окръжния съд е образувано по изпратено от съдебните власти на Република Румъния –Окръжен съд - А. Удостоверение по чл. 6 от Рамково решение 2008/947/ПВР на Съвета относно прилагане на принципа за взаимно признаване на съдебни решения и решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции, издадено на 22.11.2023 год. от Окръжен съд – А. и отнасящо се до осъждане на българския гражданин Х. Д. Ф.. Посредством служебна справка в НБД „Население“ се установява, че засегнатият е с имена Х. Д. Ф., ЕГН *****, роден на *****год. от гр. Х. с постоянен и настоящ адрес гр. Х.,ж.к. О.****, понастоящем в гр. С., ж.к. „ Б.“ ,ул. В. № **, ет.*, ап.**, където пребивава/ живее от повече от година.

Към удостоверението са приложени Присъда на Окръжен съд – А. №467/22.11.2022 год. по дело № 2733/2021, с която делото е било решено на първа инстанция, по силата на която българския гражданин Ф. Х. Д. е осъден на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 /три/ години, чието изтърпяване е отложено условно под надзор за период от 3 /три/ години с приложение през същия период на пробационни мерки, както следва: да се явява пред пробационната служба на А.; да приема посещения на пробационен служител; да уведомява предварително за смяна на жилището си и за всяко пътуване което надвишава 5 дни; да уведомява за промяна на работното си място; да предоставя информация и документи, които позволяват контрол върху средствата за препитание; да посещава програма за социална реинтеграция; да полага общественополезен труд в общинския съвет на кметство А. или комуна В., окръг А. за период от 60 дни. Предмет на искането в частност е признаване и допускане за изпълнение на наложените пробационни мерки през надзорния период от три години.

Видно от направените отбелязвания по Удостоверението, присъдата е влязла в сила на 31.01.2023 год., като не е била обжалвана в законния срок. Осъденото лице не се е явило лично при разглеждането на делото в съда, но е

било призовано лично, информирано за датата и мястото на съдебния процес, както и за възможността по законодателството на Република Румъния присъда да се произнесе в негово отсъствие. Присъдата му е била

съобщена на адрес – гр. Х. , ж.к. О., ап.** и чрез „афиширане на вратата на съдебната инстанция.“

В удостоверението, както и в самата присъда е описано деянието, за което българският гражданин Ф. Х. Д. е бил осъден. Изложени са следните факти – на 07.05.2021 год. Д. се представил на ГКПП Н., посока излизане от Румъния, управлявайки микробус марка Ф.К., рег. В Турция с ***** превозвайки електрически части по маршрута Турция- Полша, като в МПС-то се намирал в качеството на втори шофьор заподозрения Х.О., гражданин на Сирия. При граничната проверка в товарното отделение за стока били установени укрити 12 мигранти- граждани на Ирак, които следвало да преминат в Унгария. Впоследствие било установено, че ден по-рано двамата шофьори са влезли в Румъния през ГКПП К.. На паркинг в зоната на гр. Л.

непознат е предложил на Д. срещу 200 евро на човек да преведе мигрантите незаконно през границата на Унгария, където той щял да ги поеме. Посочено е, че се отнася за престъпление по чл. 263, ал.1 от НК на Република Румъния – „трафик на мигранти“.

Въз основа на приложените по делото материали, първият съд правилно е преценил, че Удостоверението е издадено по образец, съгласно Приложение № 1 към чл. 6 от ЗПИИСРРПУНПМАС, в писмена форма, постъпило е в превод на български език, издадено е от компетентен орган и отговаря на изискванията, залегнали в разпоредбите на чл. 6 от ЗПИИСРРПУНПМАС. Изпратеното удостоверение в превод на български език съдържа необходимата информация, съответстваща на данните в приложената наказателна присъда, също надлежно преведена на български език, чието признаване се иска. Съдът е констатирал несъответствия между съдържанието на присъдата и полученото удостоверение , в превода на български език, като в т.5 като имена на осъденото лице са посочени А.К.. С цел изясняването му, съдебният състав е възложил превод на български език на полученото удостоверение на лицензиран преводач, от където се установи, че в т. 5 в екземпляра на румънски език не

са посочени имена на осъдено лице, а се сочи „подсъдимия“.

Съгласно чл. 3, т.2 от ЗПИИСРРПУНПМАС „наказание с отложено изпълнение“ е наказание „лишаване от свобода“ чието изпълнение е условно отложено изцяло или частично, когато наказанието е наложено с постановяване на една или повече пробационни мерки.

Предвид престъплението, за което Ф. Д. е осъден, действително са налице условията за признаване, регламентирани както в чл. 14, ал. 1 от ЗПИИСРРПУНПМАС, така и във втората алинея на посочения текст от закона. Издаващата държава не е направила отбелязване, че се отнася за престъпление, за което двойна наказуемост не се изисква, макар че и според настоящата инстанция се отнася за престъпление „подпомагане на незаконно

влизване и пребиваване“ - по т.13 на чл.14 ал.2 от българския закон, респ. по т.10 от член 10 на Рамково Решение 2008/947 на Съвета от 28.11.2008 год. Освен това описаното деяние на осъдения Д. съставлява престъпление и по българския НК, а именно – по чл. 281, ал. 2 т.1 и т. 5 във вр. с ал. 1 от НК, инкриминиращ користното и противозаконно подпомагане на чужденци да пребивават или преминават в страната в нарушение на закона.

Налице са и условията по чл. 14, ал. 3 от ЗПИИСРРПУНПМАС, доколкото осъденото лице има местоживеене и трайно пребивава на територията на Република България.

Въззивният съд също не констатира да са налице и някои от законните основания за отказ, посочени в разпоредбата на чл.15 от специалния закон.

Възражението на защитата относно идентичността на осъденото лице първият съд е елиминирал с посочения превод на български език, като не остава никакво съмнение, че става въпрос именно за Х. Д. Ф..

На следващо място присъдата, чието изпълнение се иска, не се отнася до мерки, върху които Република България не е заявила готовност да упражнява надзор. Признаването на присъдата и упражняването на надзор върху пробационните мерки не е и в противоречие с принципа *ne bis in idem*, а изпълнението на съдебния акт не е погасено по давност съгласно българското законодателство. Не е налице имунитет или привилегия по българското законодателство, които да правят изпълнението на присъдата недопустимо. Същата е издадена срещу физическо лице, което по българското законодателство носи наказателна отговорност и подлежи на наказателно преследване за деянията, предмет на постановената в Република Румъния присъда. Не са налице и други основания от изброените в т. 10- т.13 на чл. 15 на ЗПИИСРРПУНПМАС, които да налагат отказ за признаване на решението.

При това положение са спазени формалните изисквания на закона за признаване на наложените в издаващата държава пробационни мерки, а именно: присъдата за налагане на пробационни мерки е издадена от орган на държава-член на ЕС; и удостоверението отговоря на формалните изисквания в Приложение № 1 към чл. 6 към Рамково решение 2008/947/ПВР на Съвета да се признае и приеме за изпълнение Присъда №467/22.11.2022 год. по дело № 2733/2021г. на Окръжен съд – А., Р Румъния.

Съдът правилно е констатирал, че някои от така наложените през изпитателния срок на условното осъждане пробационни мерки не са съответни на уредените в българския НК и затова е необходимо да бъдат адаптирани при спазване на регламентираните в разпоредбата на чл.5 от ЗПИИСРРПУНПМАС правила, както относно техния характер, така и относно продължителността им.

В тази връзка следва да се има предвид, че възможност за налагане на пробационна мярка в рамките на изпитателния срок при условно осъждане е предвидена и в разпоредбата на чл. 67, ал.3 от НК в редакцията към момента на извършване на деянието, т.е. само една от пробационните мерки по чл. 42а, ал. 2, т. 1 – 4 НК. При адаптиране на пробационните мерки съдът се е

съобразил с вида и характеристиките на наложените с присъдата на румънския съд и законосъобразно е счел, че най-подходящата и максимално съответна по вид и съдържание на определените с присъдата на румънския съд пробационна мярка е мярката по чл.42а ал.2 т.1 от НК, а именно „задължителна регистрация по настоящ адрес“, чието изпълнение съгласно чл.42б ал.1 от НК се състои в явяване и подписване на осъдения пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице в съответствие с определената от съда периодичност, но не по-малко от два пъти седмично. Тази пробационна мярка осъденият Х. Д. Ф. следва да изпълнява по време на изпитателния срок, за който е отложено изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“, който в случая е тригодишен и е започнал да тече от влизането на присъдата в сила – 31.01.2023 год. и изтича на 31.01.2026 г.

Налагането на различна от определената от окръжния съд пробационна мярка, каквото е алтернативното искане на защитата, а именно „включване в курсове за професионална квалификация“ по чл.42а ал.2 т.4 НК ще бъде в противоречие с принципа за адаптиране на пробационните мерки по чл.5 от ЗПИИСРРПУНПМАС като несъответна и несъвместима с определените с присъдата на румънския съд пробационни мерки, предвид и на гореизложените в тази връзка съображения.

Следователно постановеното решение на Окръжен съд- Хасково е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди, поради което ПАС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 214/21.11.2023г., постановено по ЧНД № 537/2023г. по описа на Окръжен съд- Хасково.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____